

"לא אתן להם ויזות!"

מאיים בגין. מה מותר

ומה אסור במגע עם

"מדינות אויב" ומנהיגיהן?

סוסטל ועוד). יתכן מאד כי קשרים אלה בין ישראלים ובין גופים שניסו לרצוח אותו דירבנו את דהיגול לשנות את יחסו לישראל.

מוסקבה: אשנב פתוח

דוגמה מאדפת עוד יותר היא מערכת היחסים בין רפ"ח (ולפני כן מק"י המאוחדת) עם ברית המועצות. מק"י היתה נאמנה למוסקבה באיש ובמיום, כימים טובים ורעים. כאשר נרקמו היחסים בין מה שהיתה או ה"מיפלטת הקומוניסטית הפלסטינית" (פ"פ) עם מוסקבה, בימי המנדט, היתה ברית המועצות עוינת קיצונית ליישוב העברי ולתנועה הציונית. ב־1947 השתנה הקו, ואנדרה גרומיקו הצביע בעד הקמת המדינה. סטאלין חימש את צה"ל. כעבור שנתיים שלוש התהפכה הקערה שוב, והי מילחמה בין הבולשביקים והציונים התי לקחה מחדש, הגיעה לשיאים בפרשת מאי סרו של מרדכי אורן בפראג ועלילת הרופי אים היהודיים. שניסו כביכול להרעיל את (המשך בעמוד 24)

הציבור בגדה המערבית וברצועת-עזה. היתה לכך סיבה סבירה בהחלט: השיתוף קפתי-עולמו של בגין לא כללה הסכם ישראלי-ערבי. הוא האמין בזכות ההיסטורית של העם היהודי על ארץ-ישראל משני עברי הירדן ("זו שלנו — זו גם כן") ובמימוש זכות זו בכוח הנשק. לעומת זאת, לא נמנע בגין מעולם ממגעים שתאמו את השקפתו שלו. בראש ובראשונה נפגש לא פעם עם מנהיגי צרפת, בימי הברית הישראלית-צרפתית. לי צורך זה קיים בפאריס מישרד משלו, שהיווה מעין שגרירות מתחרה. הוא הזמין מנהיגים צרפתיים לישראל וקיבל את פניהם.

על כך טוענים ראשי חרות כיום כי היה זה מגע עם "מדינה ידידותית", ועל כן זה היה מותר. לטענה זו אין כל בסיס, ביגלל כמה סיבות:

- אם אסור לאופוזיציה להתחרות עם המדיניות הממשלתית, חל עיקרון זה גם על מדינה ידידותית. כי גם לגביה יכולה להיות לאופוזיציה מדיניות השונה, במיקר צת או בהרבה. מזו של הממשלה. ואכן, חרות פעלה או למען כריתת חוזה צבאי עם צרפת — רעיון של נתקבל על דעת הממשלה.
- חרות קיימה יחסים עם גופים צרפתיים ימניים-קיצוניים, גם אחרי שאלה הפכו אופוזיציה מזוינת ואלימה לנשיא שארל דה-גול (אירגון אוראה-אס, זאק

אפגושים

אין הסוג

מאח אורי אבנרי

מגעים עם מנהיגים זרים, או אף לתבוע מהם להימנע מפגישות כאלה? מה אומרים על כך התקדימים, מתקופת בן-גוריון והלאה?

צרפת: האופוזיציה

הרצחנית

מנחם בגין טוען כי לא עלה על דעתו, בכל ימי שהותו באופוזיציה, לקיים מגעים עם מנהיגים ערביים.

זוהי אימרה מגוחכת כשהעצמה. באותו ההיגיון יכול היה ח"כ מאיר וזינר לטעון כי לא עלה על דעתו להיפגש עם ראש ממשלת דרום-אפריקה או רודן צ'יכה.

בגין לא נפגש עם מנהיגים ערביים, כי לא היה לו מה לאמר להם. לא היה אף מנהיג ערבי אחד שהיה מוכן לדבר עם בגין, לפני שזה עלה לשלטון והפך ראש ממשלה. בגין עצמו לא ראה כל צורך בהידברות עם ערבים. הוא גם לא נדבר עם ערבים אורחיים-ישראל. אחרי 1967, כשר היה שר בממשלת-הליכוד-הלאומי, לא עלה על דעתו להיפגש עם ראשי-

הם לא יקברו אצלי ויזות!" קרא מנחם בגין בועם, בדברו על מני-היגי מיפלטת-העבודה, המבקשים לבקר במצריים ולהתראות שם עם הנשיא אנוואר אל-סאדאת. היתה זאת אחת ההתפרצויות שלו השבוע, שבמהלכן דיבר על "מארר קריש-מארוקו", הפליט את המילה הרוסית "חוי" ואמר שדויד בן-גוריון לא היה נתון לו לגעת אף בקצה של המלך חוסיין (ראה הנדון).

לא ברור לאילו ויוות התכוון ראש הממשלה. אין צורך באשרת-יציאה כדי לצאת מישראל, והוויוה היחידה הדרושה לביקור במצריים היא אשרת-הכניסה המצרית. אמנם יש צורך פרמלי בהסכמת משרד-הפנים לכך, אך צורך זה בוטל, למעשה, כאשר עיתונאים ישראלים נסעו למצריים, בדרכונים ישראלים, אחרי ביר קור אל-סאדאת בישראל. אני עצמי עשיתי זאת פעמיים.

אף מעבר להתפרצויות ולענייני נים פורמליים, איזו זכות מישיפי מית או מוסרית יש לראשיה-ממדי משה למנוע בעד אורחים, ראשי מיפגזות ואישי-ציבור — שלא ידברו על עיתונאים — לבקר בי ארצות ערב?

איזו זכות יש לו לאסור עליהם לקיים

השני